

Α) Ἀμτβ. 1) Προάγομαι, προοδεύω, προκόπτω Κρητ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήν. κ. ἄ.: *Βγοδώνουν τὰ φύ-
τα Τήν. Νὰ μὴ σώῃς κὶ νὰ μὴ βουδῶῃς!* (ἀρά) Αἰτωλ.
Συνών. προκόβω. 2) Προχωρῶ ταχέως Ἄνδρ. Εὐβ.
(Καλύβ. Κάρυστ. Πλατανιστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. κ. ἄ.:
Βοδώνει τὸ μουλάρι Πλατανιστ. 3) Συντελοῦμαι ταχέως
Ἄνδρ. Εὐβ. (Καλύβ. Κάρυστ. Πλατανιστ.) Κάλυμν. Κέως
Καμωλ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Ἐγκαρ. Φιλότ.)
Παρ. Σάμ. Σίφν. Σῦρ. Τήν. Χίος κ. ἄ.: *Βγοδώνει ἡ
δουλειὰ Ἄνδρ. Ὁ δρόμος τοῦ φτειάνουνε δὲ βοδώνει Κα-
λῶ. Τὸ καρτσούνι δὲ βγοδώνει Μῆλ.* Καὶ μετβ. συντελῶ
ταχέως Ἄνδρ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Μύκ. κ. ἄ.: *Βγοδώνω
γρήγορα τὴ δουλειὰ Μύκ. Βοδώνει ὁ μύλος Πλατανιστ.
Βοδώνει, γιατί δὲν ἔχομε ὦρα Ἄνδρ. Συνών. φρ.
κάνω γρήγορα. Μετοχ. βγοδωμένος, προκομμένος Πάρ.*

β) Παθ. διευθετοῦμαι, τακτοποιοῦμαι Κρητ.: Παροιμ.
Ἀπὴς ἡ γὰρ βγοιδώθηκε, | ἐσφιχτομαδαλώθηκε
(εἰρωνικῶς ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸ πάθημα λαμβάνοντος τὰς
ἀναγκαίας προφυλάξεις). 4) Προφθάνω Ἄνδρ. Θεσσ.
(Ἄλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀράχ.
Εὐρυταν. Λαμ.) Σῦρ. κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν.: *Δὲ βόδουσα νὰ τοῦ
κάνου Ἀράχ. Βόδουσα νὰ πάρου ἀράδα Αἰτωλ. Συνών.
προφταίνω.* 5) Εὐκαιρῶ Ἄνδρ. Κάμπ. Πελοπν. (Βούρ-
βουρ.) Χίος κ. ἄ.: *Δὲν ἐβγόδωσα τὸν τοῖς δουλειῆς Κάμπ.
Δὲ βόδωσα νὰ ῥθω Βούρβουρ.*

Β) Μετβ. 1) Ἀποκτῶ Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.):
*Δ'λεύ' δ'λεύ' κὶ δικάρα δὲ βουδῶν' Ἄκρ. Ἄμα τοῦ βου-
δῶσου γὼ δὲν τοῦ ξιτουλάου ἴστερα Στρόπον. Συνών.
ἀποτάζω (I) Α 1, ἀποκτῶ 1, πῆάνω. 2) Συλλαμ-
βάνω Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὐβ. (Ἄκρ.): *Τὴν βόδουσ'*
ἀπ' τὰ μαλλὰ Φιλιπούπ. Ἄν σὶ βουδῶσου 'ς τὰ χέρια μ',
θὰ σὶ τσακίσου 'ς τοῦ ξύλου Ἄκρ. Συνών. ἀρπάζω
Α 1, ἀρπακολλῶ 1, ἀρπακῶνω, βουτῶ, γραπῶνω.*

3) Ἀπατῶ Μακεδ. (Κοζ.): *Σὶ βουδῶν' χουρὶς νὰ τοῦ
καταλάβ'ς.*

βόδωσι ἡ, ἀμάρτ. ἐβγόδωσι Κρητ.—ΝΜαράντ.
Κρητ. Ἀποσπερ. 42.

Ἐκ τοῦ ρ. βοδώνω.

1) Εὐκολία ΝΜαράντ. ἐνθ' ἄν.: *Ἐτουλόγου σας ἀποῦ
ζήτε 'ς τὴ χώρα ἔχετε καὶ ὅλες σας τοὶ ἐβγόδωσες.*

2) Βόδωμα 2, ὁ ἰδ., Κρητ.: *Δὲ τζῆ ξαναδίδω προᾶμα,
γιατὶ μοῦ ζήτηξε μὲν ἐβγόδωσι καὶ δὲ μοῦ τὴν ξανα-
γάγειρε.*

βοδωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. βγοδωσιὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόδωσι ἡ τοῦ ρ. βοδώνω.

Βόδωμα 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

βοδωσύνη ἡ, ἀμάρτ. βγοδωσύνη Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βοδώνω.

Προθυμία πρὸς ἐργασίαν: *Μεγάλη βγοδωσύνη τὴν ἔχει.*

βοδωτικὸς ἐπίθ. βγοδωτικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοδώνω.

Ἐκεῖνος τοῦ εὐοδώνει, εὐκολύνει, ἡ ὁ παρέχων εὐκο-
λίαν εἰς ἐνέργειάν τινα: *Στράτα βγοδωτικεῖα. Δουλειὰ βγο-
δωτικεῖα.*

βόεικος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. βοεικός. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν
τοῦ τόνου πβ. Τούρκικος, Φράγκικος κττ.

Ὁ ἐκ βοὸς προερχόμενος: *Βόεικο κρέας. Συνών.
βοιδήσιος, βοιδινός.*

βοήθεια ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *βοήθεια κοιν.
βοήθεια Πελοπν. (Κορινθ.) βοήθεια Τσακων. βοήθειγία
Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) βοήθεια βόρ. ἰδιώμ. καὶ
Κρητ. βοήθεια Χίος βόθεια Κύπρ. βούθεια Κύπρ.
βοήθεια Μεγίστ. βοηθεία Μέγαρ. γόθεια Ρόδ. γόθ-
κεια Ρόδ. ἀφουδεία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφηδεία Ἀ-
πουλ. βησειὰ Ἀπουλ. ἀβησειὰ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
βοήθειο τό, Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ.—Λεξ. Δημητρ.
βοήθειον Ἡπ. (Ζαγόρ.) βόηθειο Πελοπν. (Βούρβουρ.)
βόηθειον Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. (Κοζ.) ἀβόηθειον Θεσσ.
Σάμ. ἀβούηθειον Σάμ. βούχθειον Σάμ. βόηθο Πε-
λοπν. (Ἀρχαδ. Κυνουρ. Μάν.) βόθειο Θράκ. (Σαρεκκλ.)
βόθειον Θράκ. (Αἰν.) βοήθειος ὁ, Θράκ. (Βιζ.) Πόντ.
βοήθειγος Πόντ.*

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *βοήθεια. Ὁ τονισμὸς βοηθεία κατ'*
ἀναλ. τῶν εἰς -ία, οἶον κακία, σοφία, φιλία κττ.,
περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 104. Εἰς τὸ βησειὰ Ἀ-
πουλ. πρόκειται φωνητικὴ τροπὴ τοῦ θ εἰς σ, ὡς μαρτυ-
ροῦν καὶ ἄλλα ὅμοια αὐτόθι, ὡς ἀλήσειο, ὄρνισα κττ.
Ὁ τύπ. βοήθειο κατὰ τὰ ὅμοια ἀλήθειο - ἀλήθειο,
σμπάθειο - σμπάθειο, συνήθειο - συνήθειο κττ.
περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 65. Ὁ τύπ. βούθειο καὶ
μεσν. ἰδ. Σαχλίκ. Γραφ. καὶ ἀφηγ. στ. 381 (ἐκδ. G Wa-
gner σ. 92) «καὶ τὸν αὐθέντην τὸν Χριστὸν εἰς βούθεια
μου νὰ κράζω».

1) Πᾶσα ἀρωγὴ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ κοιν. καὶ Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσα-
κων.: *Δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω μόνος μου, θέλω καὶ βοή-*
θεια. Δὲν ἔχω βοήθεια ἀπὸ κανένα. Ἐχω βοήθεια ἀπὸ τὸν
δεῖνα. Βοήθεια! (ἐπὶ κλησὶς τοῦ κινδυνεύοντος) κοιν. ||
Γνωμ. Ὅποιος λέει τὴν ἀλήθεια ἔχει τὸ Θεὸ βοήθεια πολ-
λαχ. β) Τὸ ὑλικὸν μέσον τῆς ἀρωγῆς πρὸς τὸν αἰ-
τοῦντα, ἐλεημοσύνη κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
κ. ἄ.): Βοήθεια, Χριστιανοί! (ἐπὶ κλησὶς ἐπαίτου) κοιν. Ὁ
γυρεὺνὼν ψαλαφῆ βοήθειαν (ὁ ἐπαίτης ζητεῖ ἐλεημοσύνην)
Τραπ. Γὰ ὄνομαν Θεοῦ, δόστε με ἕναν βοήθειαν! (ἐπὶ κλη-
σις ἐπαίτου) αὐτόθι. γ) Στήριγμα κοιν.: Ἐχω τὸ παιδί
μου βοήθεια. Βοήθεια μας ὁ ἅγιος ἡ βοήθεια μας ἡ χάρι
του (εὐχὴ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐορτῆς ἀγίου λεγομένη συ-
νήθως μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν). 2) Συνεργασία
πολλῶν προσώπων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου χάριν ἄλλου
Θράκ. (Αἰν. κ. ἄ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργατεῖα 2.

Πβ. ἀναβάσταμα, βοήθημα, βοηθημός.

βοήθημα τό, σύννηθ. βοήθειμαν Πόντ. (Τραπ.)
βοήθημα Εὐβ. (Κονίστρ.) βόθημα Θράκ. βούθημα
Κάλυμν. βόηθ'μα βόρ. ἰδιώμ. βούθ'μα Ἰμβρ. ἀ-
βούθ'μα Σάμ. ἀβούθημα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) βοήθισμα
Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.) ἀβούθισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βοήθημα.

1) Βοήθεια 1, ὁ ἰδ., σύννηθ.: *Κάλλιο νὰ 'λειπε τὸ βο-*
ήθημά του. 2) Βοήθεια 1 β, ὁ ἰδ., σύννηθ.: Τὸ Ὑπουρ-
γεῖο δίνει βοηθήματα 'ς τοὺς τραυματίες.

βοηθημός ὁ, ἀμάρτ. βοηθ'μός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοηθῶ.

Βοήθεια 1, ὁ ἰδ.

βοηθητής ὁ, .λεξ. Δημητρ. βοηθιστής Πελοπν.
(Οἰν.) βοθιστής Θράκ. (Μέτρ. Σαρεκκλ.) βοθιστής
Θράκ. (Αἰν.) ἀβοθιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βοηθῶ, παρ' ὁ καὶ βοηθίζω.

1) Βοηθός, ὑπηρέτης ἐνθ' ἄν. 2) Θηλ. βοηθίστρα,

